

OM

ZIFRUMOASA

cu tălpi rezemate de cer
și cap îngropat în pustii
am mâinile oarecum verzi de creșterea ierbii din jur
și ochiul
ochiul albăstrit de-nserările dese
în păr noaptea-mi face fuioare
și deapănă deapănă amestec de îngeri
tăcuți
nu-i văd niciodată
ochiul omului e mort de vedere
nici mintea nu are priză la univers
avem doar butonul
butonul roșu din mijlocul pieptului
pentru pornit-oprit

stăm singuri arestabili în cerc de nevoi
ne-puteri
iluzia palmei întinse și a cuvântului bumerang
îți dă căldură
un zvâcnet pitic de speranță
că ești

ZiFrumoasă (Mihaela Călin)